

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 1 d'abril de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

II. Constitució dogmàtica *Lumen gentium*. 6. Pedres vives en l'Església i testimonis en el món: els laics en el poble de Déu

Germans i germanes, bon dia!

Continuem el nostre camí de reflexió sobre l'Església com se'ns presenta en la constitució conciliar *Lumen gentium* (LG). Avui encarem el quart capítol, que tracta sobre els laics. Tots recordem allò que li agradava repetir al papa Francesc: «Els laics són simplement la immensa majoria del poble de Déu. Al seu servei hi ha la minoria dels ministres ordenats» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 102).

Aquesta secció del Document es preocupa d'explicar en positiu la naturalesa i la missió dels laics, després de segles en què havien estat definits simplement com aquells que no formen part dels clergues o dels consagrats. Per això m'agrada rellegir amb vosaltres un passatge molt bonic, que parla de la grandesa de la condició cristiana: «És, doncs, únic el poble escollit de Déu: “Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme” (Ef 4,5); per haver estat regenerats en Crist, a tots és comuna la dignitat de membres, comuna la gràcia de fills, comuna la crida a la perfecció, única la salvació, única l'esperança i indivisa la caritat» (LG 32).

Abans que qualsevol diferència de ministeri o d'estat de vida, el Concili afirma la igualtat de tots els batejats. La Constitució no vol que s'oblidi el que ja havia afirmat en el capítol sobre el poble de Déu, és a dir, que la condició del poble messiànic és la dignitat i la llibertat dels fills de Déu (cf. LG 9).

Naturalment, com més gran és el do, més gran també és el compromís. Per això el Concili, juntament amb la dignitat, subratlla també la missió dels laics en l'Església i en el món. Però on es fonamenta aquesta missió i en què consisteix? Ens ho diu la descripció mateixa dels laics que el Concili proposa: «Amb el nom de laics, s'entenen aquí tots [...] els fidels cristians que, com a incorporats a Crist pel baptisme, constituïts en poble de Déu i fets partícips a llur manera del ministeri sacerdotal, profètic i reial de Crist, per llur part realitzen la missió de tot el poble cristià en l'Església i en el món» (LG 31).

El poble sant de Déu, per tant, mai no és una massa informe, sinó el cos de Crist o, com deia sant Agustí, el *Christus totus*: és la comunitat orgànicament estructurada, en virtut de la relació fecunda entre les seves formes de participació en el sacerdoci de Crist: sacerdoci comú dels fidels i sacerdoci ministerial (cf. LG 10). En virtut del baptisme, els fidels laics participen en el sacerdoci de Crist. De fet, «com que el Sacerdot etern i suprem, Crist Jesús, també vol continuar el seu testimoniatge i el seu servei per mitjà dels laics, els vivifica amb el seu Esperit i els empeny constantment a tota obra bona i perfecta» (LG 34).

No podem oblidar, en aquest sentit, sant Joan Pau II i la seva exhortació apostòlica *Christifideles laici* (30 de desembre de 1988). En ella ell subratllava que «el Concili, amb el seu riquíssim patrimoni doctrinal, espiritual i pastoral, ha reservat pàgines veritablement esplèndides sobre la naturalesa, la dignitat, l'espiritualitat, la missió i la

responsabilitat dels fidels laics». «I els pares conciliars, fent-se ressò de la crida de Crist, han convocat tots els fidels laics, homes i dones, a treballar a la vinya» (n. 2). D'aquesta manera, el meu venerat predecessor rellançava l'apostolat dels laics, als quals el Concili havia dedicat un document específic del qual parlarem més endavant.¹

L'ampli camp de l'apostolat laical no es limita a l'espai de l'Església, sinó que s'amplia al món. L'Església, de fet, és present en tots els llocs on els seus fills professen i testimonien l'Evangelí: en els ambients de treball, en la societat civil i en totes les relacions humanes, allí on ells, amb les seves eleccions, mostren la bellesa de la vida cristiana, que anticipa aquí i ara la justícia i la pau, que seran plenes en el regne de Déu. El món necessita «amarar-se de l'Esperit de Crist i obtenir amb més eficàcia el seu fi en la justícia, la caritat i la pau» (cf. LG 36). I això és possible només amb la contribució, el servei i el testimoniatge dels laics!

És la invitació a ser aquella Església “en sortida” de la qual ens parlava el papa Francesc: una Església encarnada en la història, sempre oberta a la missió, en la qual tots som cridats a ser deixebles-missioners, apòstols de l'Evangelí, testimonis del regne de Déu, portadors de l'alegria del Crist que hem trobat!

Germans i germanes, que la Pasqua que ens preparem a celebrar renovi en nosaltres la gràcia de ser, com Maria Magdalena, com Pere i Joan, testimonis del Ressuscitat!

¹ Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Decr. *Apostolicam actuositatem* (18 de novembre de 1965).